

Kašpárek

Jednou takhle dopoledne zazvonil v mé pracovně telefon. Navyklým způsobem jsem zahlásil: „*Kulhánek, katedra fyziky*“. Z druhého konce drátu se vynořil slovní vodopád: „*Ty hovado, ty prase jedno nechutný, ty dobytku, co si o sobě myslíš?*“ Byl jsem zcela konsternován, to se mně ještě nestalo, nejprve jsem myslel, že jde o nějaký omyl, ale konverzace pokračovala v podobném stylu. Nejistě jsem se optal: „*O co prosím jde?*“ Protistrana pokračovala ve stejném duchu. Po vyloučení omylu mě napadlo, že jde o nějaký nezapný vtíp mého kamaráda. Posléze, jak konverzace gradovala, jsem tuto možnost vyloučil. Nemám mezi kamarády nikoho, kdo by oplýval natolik květnatým slovníkem.

Musím zjistit, co jsem dotyčnému udělal. „*Prosím Vás, můžete mně konkrétně říct, o co Vám jde?*“ řekl jsem už poněkud ostřejším tónem. Na druhé straně se ozvalo: „*No kdo má v tom svinstvu po tobě, ty prase, ve čtvrtek přednášet?*“ A bylo jasno. Ve čtvrtek dopoledne mám už mnoho let čtyřhodinovku teoretické fyziky. Zakládám si na tom, že vše odvozuji na tabuli, studenti to krásně stíhají opisovat a přece jen – složité odvození prováděné přímo před studenty je vždy lepší než desítka promítnutých slajdů. Cena za názornost je ovšem veliká. Celé čtyři hodiny se nezastavím a skutečně poctivě píšu křídou na tabuli. Tu a tam upadne kousek křídý na zem a přirozený otěr po čtyřech hodinách skutečně udělá své a na zemi je nános křídového prachu s odpadlými kousky křídý. Vždy jsem si myslel, že to je na vysoké škole normální. Pokud to ale kolegové, co přichází po mně, vadí, mohl to jakkoli říct slušnou formou a já bych přicházel na přednášku se smetákem a uklidil po sobě.

Znova jsem zaútočil: „*A to mně takovou věc nemůžete říct slušně? Samozřejmě bych po sobě posluchárnu uklidil. A s kým prosím Vás vůbec mluvím? Zatím jste se mně ani nepředstavil!*“ Takový protiútok asi nečekal. Na druhé straně se nejistě ozvalo: „*Tady Kašpar.*“ Neudržel jsem se a v tu chvíli vyprskl smíchy. To jméno mně připadalo příhodné a vystihovalo celou situaci lépe než předchozí hovor. Většinu jmen žijících osob jsem v těchto povídkách změnil. V tomto případě udělám výjimku.

Na příští hodinu jsem přišel patřičně vybaven. Kýbl, hadr, saponát a voňavý sprej. Po přednášce jsme se studenty dokonale uklidili. Vytřeli podlahu, třikrát setřeli tabuli do téměř dokonalé černi, židličky srovnali tak, aby krásně lícovaly a na tabuli nakreslili malou kytičku. Poté jsme učebnu vystříkali vůní, zamkli a odešli. Doufám, že byl spokojen Kašpar i kašpárek.

Po dalším týdnu se mně donesly souvislosti. Celá událost se odehrála v nelehké době, kdy byl akademickým senátem odvolán děkan a akademická obec se rozdělila na dva nesmiřitelné tábory. Jedna strana podporovala děkana, druhá akademický senát. Já tenkrát neměl dostatek informací, co se vůbec stalo, a tak jsem nestál na straně žádné a příliš se o boje mocných nezajímal. Mnoho lidí si ale myslelo, že jsem proti děkanovi. A ti, kteří se mu snažili zavděčit, to dávali halasně najevo. V té době byly běžné urážky na chodbách i jinde a tento telefonát zřejmě nebyl výjimkou. Dotyčný se jen svérázným způsobem snažil ukázat, kdo je na fakultě pánem a na které straně stojí.

Situace pak vygradovala volbami akademického senátu, při kterých se někteří akademičtí pracovníci snížili k tomu, že přicházeli na přednášky a oznamovali studentům, koho musí volit, někteří dokonce přidali formulku, že jinak nemají šanci dostudovat. Jeden se postavil před dveře volební místnosti a rozdával studentům lístečky se jmény prověřených kandidátů. Pro normálního člověka neuvěřitelné, ale byla to realita té doby. Psal se rok 2008 a tahle politická krize a selhání demokracie bylo nakonec nesmiřitelně užitečné. Některé kolegy vypjatá situace vyprovokovala k takovým výkonům, že se jim napříště milerád vyhnu a uvolním jim cestu, kamkoli budou kráčet.